

гътъ си стоеше неразпрегнатъ, тѣ се заловиха да пуснатъ воловетѣ, като съ особено усърдие ги караха да минатъ презъ огньоветѣ, които още димѣха по вратниците. Добре би било да можеше и Комура да мине, колкото да го закачи пушека, но нѣмаше какъ. Слугитѣ пакъ надойдоха при него. Опитаха още веднажъ разтривкитѣ съ сѣно, опитаха и нѣщо друго: съ едно доста дебело гладко дърво като го държаха двама души отсамъ и отгатакъ, тѣ взеха да го търкатъ силно отдолу по корема, все въ една посока, отъ предницата къмъ опашката. Но и това не помогна. Щомъ го оставиха на мира, Комура се свлѣче и падна. И сега не легна както по-рано, а цѣлъ се простна на едната си страна. Единиятъ му рогъ се заби въ земята. И изпъшка изтежко, съ болка, сжщо като човѣкъ.

Докато ставаше всичко туй, Галунка бѣше въ кжщи. Но и тамъ не я сдържаше. Страхъ я бѣше, а искаше да види какво става. Подиръ малко тя пакъ дойде къмъ дама. Комура лежеше както по-рано. Слугитѣ ги нѣмаше, прѣснали се бѣха по работа. Само Ерофимъ стоеше при вола. Той бѣше седналъ на единъ камъкъ, близо до главата му, и спокойно, каточе нищо особено не бѣше се случило, ядѣше хлѣбъ. Не виждаше, че Галунка стои отзаде му и си приказваше самъ:

— Волчетата си бѣха добре. И пасеха, и